

Rigsretten — maatte ansee for det Rigtige. Jeg skjønner derfor ikke, at Forslaget til en Forandring af denne Paragraph, saaledes som jeg har forstaaet det, kan vedtages.

Steen: Forslagsstillerne ere ingenlunde gaaede ud fra den Ansuelse, at den høitærede Indenrigsminister ved denne Paragraph vilde frigjøre sig for Ansvar; men vi have antaget, at Paragraphen vilde være correctere redigeret saaledes, som den er foreslaaet af os; men jeg for mit Vedkommende finder ikke, efter de Øttringer, der ere fremkomne fra den ærede Minister, nogen videre Anledning til at fastholde Forslaget i denne Form. Jeg kan naturligviis ikke give nogen Erklæring paa samtlige Forslagsstilleres Begne, da jeg ikke har confereret med dem.

Sjeherning: Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke ret har forstaaet den ærede Minister; jeg synes ikke, at der ligger den aller mindste Vanskelighed i Paragraphen, saaledes som den er affattet. Hvem det Ministerium skal være, der skal afgjøre disse Sager ad administrativt Veie, det behøver ikke at staae i Loven; det maa ligge i de Bestemmelser, som udgaae fra Administrationen; det kan blive Finansministeren, altsaa her Indenrigsministeren, der fungerer som Finansminister for Kongeriget, og det kan blive de enkelte Ministre. — Den anden Affattelse af Loven, som kom fra Regjeringen, gav heller ikke nogen Bestemmelse i saa Henseende. — Fritagen for Ansvar lige overfor Domstolene er jo Ministeren netop ved den Affattelse, som Paragraphen her er givet. Forøvrigt er det jo een af de underordnede Paragrapher i den hele Sag, hvorom det vil være let at komme til Enighed. Saaledes som jeg har opfattet Ministeren, saa, hvad enten det One eller det Andet staaer der, have vi forstaaet Sagen paa samme Maade. Forslagsstillerne have forstaaet Sagen saaledes, at der hverken skal paalægges meer eller mindre Ansvarlighed for Ministeren i denne Sag end i

alle andre, men at han skal frigjøres for en deel af den Ansvarlighed, der paalægges ham i dette Slags Sager, og det er netop Meningen, der ligger deri, at han skal styrkes lige overfor Parterne, som ellers ere berettigede til at afvise ham som Dommer og vælge den almindelige Domstol. Her staaer Ministeren ved Loven stillet som endelig Dommer i disse Sager, og det er saaledes, jeg har forstaaet det. Jeg troer heller ikke, der kan komme Andet ud af denne Sag, og hvilken af Ministrene det bliver, der faaer med disse Sagers Afgjørelse at bestille, behøver Loven ikke at lægge Vægt paa; det vedkommer alene Administrationen.

Indenrigsministeren: Ja, da vi ere enige i Sagen selv, saa skal jeg ikke anvende mange Ord paa den; men jeg troer dog, at mine Erindringer imod Forslaget ere grundede. Naar nemlig, som der ganske rigtig blev yttret af den ærede sidste Taler, den Vedkommende ikke troer, at den Afgjørelse, der har fundet Sted, er den rigtige, og han ikke kan gaae til Domstolene, saa synes det mig, at det Naturligste i dette Tilfælde, hvor der indrømmes en saadan extraordinair Myndighed, idet en administrativ Autoritet afgjør Lovens Anvendelse, er, at der i Loven bliver nævnt, hvilken Autoritet det er, der har Afgjørelsen. Jeg troer ogsaa, at dette ved tidligere, lignende Leiligheder har været iagttaget. Med Hensyn til det andet Punkt, nemlig, at Ministeren skal være fri for Rettergang fra deres Side, som saa Sager eller Lønninger udbetalt efter denne Lov, saa kan dette unægtelig efter Ordene forstaaes saaledes, at han derimod ikke skulde være fri for Rettergang fra Rigsdagens Side. Denne Mangel paa Tydelighed vil jo imidlertid let kunne rettes. Men jeg skal paa det Allerbestemteste erklære, at man med Hensyn til denne Lovs Udførelse aldrig har villet sjerne sig fra det almindelige Ansvar, der paahviler enhver Minister for forsættelige urigtige Handlinger og for tilregnelige Uagtsomheder.